ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱. د ببو کور

۲. بابا

۳. تاویز

۴. ښایست

۵. د نیکه بابا بنګله

۶. نرسه

۷. څواک

۸. د ژبې خرپ

۹. یوائې شیبې

۱۰. نیمگړي کیسې

۱۱. پلار مور او لور

۱۲. د شیشې گیلاس

۱۳. سینما

۱۴. پوښتنه

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دببو کور

هلته به هر وخت يو شور وو، داسې شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداګاني ، د سړو خبرې... بس د ببو کور يو جنت وو. د کلي په مېنځ کې د ويالې په غاړه دا کور په څو جريبه مزکه کې جوړشوی وو. د يو سردالان کې به خلکو خبرې بل سرته نه اورېدې. د ببو هر يو ځوی چې واده کوو نو هغه له به يې يوه کوټه او يو دالان جوړ يدو .
د شپږو زامنو او څلورو لونو نه علاوه په کور کې څو تنه سپين ږيرې او يو څو سپين سرې هم اوسېدې چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کيسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی ديوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼې او يا خام انګور به يې خوړل. کله کله به يو سپين ږيري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به يې خوب کوو.
د ببو د کور دروازه نه وه. بس يو لوی در او د هغې مخې ته وړوکی خام ديوال وو چې ښځې به د هغې شاته ودريدې او کله به يې د هګيوال او کله دبنجاری نه شيان پلورل. د اوړی د غرمې به چې په پټو کې لو کيدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به يو څو شيبو لپاره خاموشي شوه. يوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به يې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتيا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوريدل کيده. بيا به يو مچ را والوتلو او بنګ به يې وکړ.
د مازديګر په تناره کې به د چم ګاونډ ښځو خپلې ډوډۍ پخولی. شپې د ډيوې او د هری کين په رڼا کی به ښځو څرخی ګرځولی ، ټيپی به يې ويلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به يې بلې شونټۍ نيولې وې. د ببو په کور کې کله کله جنګ هم وشو يو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، منډی تررۍ شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرګ، بی حيا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. ميندو به يو بل ته پيغورونه او سپکی وويلی ، خو لږ وروسته به بيا ټول ارام او خپل کارونه به يې کول. د ببو په کور کې ددنيا هر څه وو. هغه دنيا چې ډيره وړه او حاجتونه بې ډير محدود وو. ستنه، تار، قيچې (بيتی) د ګنډلو ماشين، د شيشی ګيلاسونه، چيني لوښي، د ميسو پتنوس او دا هغه شيان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادۍ کې به خلکو د ببو نه په پور وړل.
بيا يوه ورځ د ببو مشرزوی خليل دوبۍ ته د تللو فيصله وکړه. دی په ښار کې د يو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ويلډنګ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب ګرو ضرورت وو. خليل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته يو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لويه ده، پکی څومره خلک وسيږی. په کومه ورځ چې خليل روانيدو ببو په کور کې لوی خيرات کړی وو. ډير خلک راټول وو. دببو امرېندو اخوا د يخوا منډی وهلی او په ميلمنو ګرځيدی، خو ببو په يو کټ ناسته وه. د کلی ښځې به راغلی او يو څو شيبې به دی سره کيناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هيڅ خبرې يې نه کولی. د خيرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې يوه شيبه خاموشي شوه. د خليل بکس په يوه ټانګه کې کيښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د ګلونو څو اميلونه لری کړل چې خويندو ورته راوړی وو. بيا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کيناستو. هغی ته يې تسلی ورکړه چې شپږ مياشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپين ږيری راټول شول ، يوی ښځې د خليل په سر قران ونيولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کیښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیڅا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرګه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشیندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه يي څه ویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرګي راټول کړل، د ببو ګیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیګر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل ښځی ورته پام شو. خواښي ته ورنږدی شوه او دی ولیدل چې د هغی په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترګی یي دروازی ته نیولی وي امږور يي لاس ونیولو او ورته يي وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چي یوې بلې دنیا کې وی، له سترګو يي دوه اوښکی راتوی شوي او په یوې سلګی يي وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د ګنډلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مې ایله د مشین ترغاښ لاندې ایښی دی، چې د نګارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نګاره په قهر شوه. اوس يې غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چې نورګنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه څکه سمه ده، چې له تیرې میاشتې راهیسي کله د نګارې او بابا ناندرۍ پیل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کیږم .
نور کله د نګارې په کور کې ډېره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اوریدل کیږي. نګاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بیا نو د هغه غږ څوك نه اوري، یوازې نګاره لګیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکۍ د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میږي لار ده، چې ښځې او ماشومان ترښه اخوا دېخوا دانګي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکټرانو ورته ویلي دي چې نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه ورباندې بند دي. نګاره د بابا یواځینۍ لورده او په یوې بهرنۍ اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه ګوښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت يي ډېر ښه دی. خو نګاره تل د پلار په اړه خواشینې وي. بابا څو وارې د معدې د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوې و.
کله کله يې د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شیمې وي. نګارا ورته د چرګ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنګارنګ بسکیټ راوړي، الوګان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښیني او خوري يې، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالګه ورباندې واچوي او خوري يي. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نګارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډیر چلونه ورځی. هغه دی د نګارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګېدلې ده. نګارې لوېټه غورځولې، مټې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښېنم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وايي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وايي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غوندې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وايي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وايي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تیر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کیږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وايي: "زه د شاخوبانې ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستي او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کیږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهیږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وایي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلي وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یې ورباندې ایښی و؟."

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ یې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورینې زیات ډیپلوماتان وو. ژر یې له هاغه ځایه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه یو څه سترې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پای ته رسیدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غوندې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورینه زما له غیږې ناره کوي :
''بابا لاته ویلي وو، چې ادې ته مه وایه، بیا ما پکولې وخوللي.''
''هې هې! لعنت دې وي د ماشوم په عقل''. دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بیرته رابېره شوه :
''دا یې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بیا په دروغو یې هم اموخته کوي.''
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غږه پوهیږې چې دا زهیره ده. بیا رادننه کیږي، ببوزی یې په لاس کې دی او پرمخ یې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو یو څه د هغه د سپینې ږیرې، یو څه زما د موجودیت او یو څه د پخوانۍ مینې له کبله مجبوره کیږي، لاس نیسي، کښیني او راته وایي :
''د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خیټه یې په لاس کې نیولې وي. اوس لږه شیبه وروسته به یې د درد له لاسه ټول کور په سر اخیستی وي. همدغه نګاره بیا ورته دارو درمل کوي. پرون یې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه یې په ویښه تیره کړه.''
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او میدان یې ګټلی و. خو د مور په خبرو یې لکه چې زړه راډک شو. وایي :
''ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور یم او دا یو په کې تر ټولو زیات رنځ راکوي .''
اشاره یې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښیناسته او وایي :
''هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله یې اېشېدلې وږې خوړلې وي، هاغه بله ورځ یې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس یې بیا سر ټیټ نیولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وایي :
''تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هیر وو چې ډاکټر راته ویلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کیږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تیرېدم، یو لږ مې واخیستې، چې په کور کې به یې ماشومانو ته ورکړم. یو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ایله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلې، خوله مې پیکه وه... زیات مرچ او مسالې پکې نه وې.''
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نیمې وازې کړکۍ نه یې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځایه راپاڅیږي او اعلان کوي :
''اوس که په دې کور کې هرڅوك ناروغیږي او که مري... زه یې ډاکټر ته نه شمه بیولای. څوك دې په جمشیدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بیزاره یم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په نانډریو کې تیریږي.''
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورینې زما غېږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه یم چې که د بابا په خیټه کې درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به یې کوي. زه په دې هم خبره یم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، یا به له شاکر حلوایي نه متایي، یا لوبیا... بابا نه منع کیږي.

تاویز

هاشم د ښاري سروېس نه په بیړه ښکته شواو غوښتل یې چې دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا وربانديْ غږ وکړو"وا خانه... تاته وایم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هیڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس وربانديْ چیغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هیره کړې ده" هاشم شاته وکتل... یو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتې ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جیب لاس ووهلو او بیا یې روان بس ته وکتل یو سړی د بس دکړکۍ نه نیم بهر راځوړند و،نورو سورلیو ډرایور ته چیغې وهلې چې ایسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نیم بهر راوتلي کس په یو لاس کې د هاشم وړه بټوه نیولې وه،او چې دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګیا و"په بس کې ویده وې نو اوس خو راویښ شه... داځلې درسره بخت یاري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخیسته اولایې دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې میاشت کې دا دویم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتې کیده او نورو خلکو ورپسې رازغلولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلویې ودانۍ په لورې روان شواوچرت یې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زیات دبټوې ساتنه کوله اوس وربانديْ څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او یا دا چې بټوه قیمتي وه. هاشم په یوه دفتر کې منشي و او دا بټوه یې دیو ګاډي والا نه په لسو روپو اخیستې وه.
دمیاشتې په سر کې به یې دتنخوا ټولې پیسې دخپلې مور په لاس کېښودې او هره ورځ به یې له هغې د لارې کرایه اخیستله،دبټوی په یو جیب کې به یې ماتې پیسې وې،په بل کې شناختي کارډ دریم چې زنځیر یې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا یې د ډیر بد وخت لپاره په کې ساتل. د هغه وخت لپاره چې ده یې اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلۍ پاتې کیدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځیر دجیب دلاندې یو بل پټ جیب دی چې په لومړي نظر هیچا ته نه ښکاري،او هم په دې جیب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ یوه وړه ټوټه ده چې وربانديْ څو جملې لیکلې دي دا کاغذ هغه ته وړمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بیرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وینا په ښار کې یې ځان له نوکري پیدا کړه، دکلي ځینې خلک بیلا بیلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترڅنګ داحسان کاکا پخوانی کورته هم دده دوه زامن بیرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهیوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومیلمنو په څیر داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته یې دومره پیغلې جینکۍ ولیدې چې د هاشم د واده د ارمان یې بیا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې یوه نوې جینۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جینۍ ښایسته وه نوم یې بل څه وخو هاشم به ورته وړمه ویل،ځکه د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبويي لرونکې ګلونه ايښي وو،داسې بريښېده چې په کور کې يې ډېر بوټي وو،په دفتر کې نور سړي هم دوړمې نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کې دهغې لپاره زورروره مينه پيداشوه. دومره زورروره چې يوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وويل"زه لاواده نه غواړم" بيا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتنې ډېرېدې. په سر کې به يې ورته نصيحتونه کول چې وخت بيرته نه راګرځي، دی اوس دپنځويشتو کالو و،دده همځولي ټول درې اوځلور اولادونه لري. بيا به يې نصيحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولې يې رانه پټوې؟ که غواړې د جينۍ کور ته به ورشو". څو اوونۍ تيرې شوې نو مور ورباندې جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به يې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به يې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فرياد به يې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلې بټوې کې يوځلې لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به يې ترېنه راويستلو په دې ليکلي جملې به يې ولوستې موسکی به شو،بيا به يې لکه ديو تاويز دبټوې په پټه خانه کې کېښودو،او په چرتونو به شو چې مور ته څه ووايي.

دهاشم په دفتر کې به دډوډۍ نه وروسته ځينو کارکونکو لمونځونه کول،ځينو به چې له کلي راتلل په ښار کې دضروري کارونو يا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کې به يې رنګارنګ شيان ليدل اوپه تصور کې به يې وړمې ته اخيستل.

تر اوسه ده دوړمې سره ډېرې کمې خبرې کړې وې،هغې به دنشرياتو په برخه کې کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چې ددفتر نور خلک دې دده په احساساتو خبر شي. هغې دوړمې بدنامي هم نه غوښتله، خو يوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زيارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. ميلمستيا په يو ريسټورنټ کې وه اودمازديګر دچايو نه وروسته هغه کسان چې په لرو سيمو کې اوسيدل راپاڅيدل. هاشم هم غوښتل چې کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کې وړمه هم وه،ددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وړمې سره خبرې کولې خو هغه غلې وه. د وړمې کور په يوه تنګه کوڅه کې وۀ،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دې وخت کې هاشم دګاډي نه ښکته شو او وړمې ته يې وويل"که غواړې زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تياره وه. وړمې ورته دمننې يو څو جملې وويل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالۍ نه په ټوپونو و، ډرايور ته يې دانتظار ويلي و، خو دا هيله يې پيدا شوه چې که وړمې راته دکښيناستو يا د چايو ست وکړو نو دی به ارومرو ورکره ايساربږي. وړمه په لاره کې هم خاموشه وه، يو وړې لرګينې دروازې مخې ته ټغرځوړند و، وړمه هلته ودرېده او هاشم ته يې وويل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا يې وويل او دروازه يې ټيله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چې هاشم ورته خدای په اماني ويل وړمه د ټغر شاته بيا ورکه وه.

په تياره کوڅه کې هاشم ډېر نا هيلی روان و، په زړه کې يې دا ټپه وګرځيده.

ماته دې څه ويل مانه هير شو
ماته هغه خبره بيا وکړه مئينه

دی نه پوهيدو چې وړمې ته څرنګه دزړه حال ووايي، په بټوه کې ايښی کاغذ هغه ته ډېرې هيلې وربښلې خو مخامخ به وړمه داسې وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کې هاشم ځان ته تسلي ورکړه چې وړمه سوچه پښتنه ده، څنګه به يو غير سړي سره اضافي خبرې کوي. په دې خبره يې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه يې مور ته دزيارت ګل دواده کيسې کولې،مور هم لکه چې بانه غوښتله ورته يې وويل:

"ستا دواده وريژي به کله خورو"هاشم ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

"موري بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فيصله وکړه چې نور به وخت نه ضايع کوي او وړمې ته به هم هماغسې ليک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بيا يې دا فيصله بدله کړه هسې نه وړمه يرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسې تيرې شوی،هاشم ځان سره کرل ربېل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښين دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشين کاروو،دلته به يې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسې يوه ورځ هغه دوړمې سره هم د ځينو پاڼو په کاپي کولو کې مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپيوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېي نه وروسته ويل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپيوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زيار ويستلو چې زر تر زره يې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسې بند شو چې نورو نه به يې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پو هېدل.
ها شم به دډوډۍ پر وخت هم په کمپيوټر اخته و،يوه ورځ هم دغسې بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپيوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشينی نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت وړمه له هغه ځايه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه يې ترې وکړه او بيا ورسره دکمپيوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې يې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښيناسته هر څه يې ورته سم کړل په کاغذ يې ورته نقشه جوړه کړه چې که بيا کمپيوټر کار ونکړو نو دنقشې له مخې دې بټنې ووهي.
وړمه چې له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته يې وويل"ستا يادېږي چې يوه ورځ فوټوکاپی ماشين کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم ليکلی و،که بيا دې هم کمپيوټر کې مرسته په کار وي راته ووايه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته يې له ښاره ميوه يوړه،او هغې ته يې دوړمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته يې ولاړه شي.
مور يې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دوړمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار يو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښين نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چې واوړېدل نو هاشم ورپسې بيرته ولاړو.
کور ته درارسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ايسېده دترور لور يې چايو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"څنګه موري وړمه دې وليده...کورنی يې څنګه ده؟" مور ورته وويل"بچيه زړه دې صبر کړه. د وړمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کې دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اورېدو داسې شولکه چې وينه ترې چا زبېښلي وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې لکه دتاويز يې ساتلی و. په دې دوړمې دلاس ليک و په کې ليکلي و"ان چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په رښتيا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولی ژوند کيدای شي همداسې وي چې ديو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار يم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور وړې يم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې يې بهر په کوڅه کې باد کړی، بيا يې د جيب نه هغه کاغذ راوويستلو چې وړمېورباندې دکمپيوټر دکاروني نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتياط يې دبټوې په پټ جيب کې کېښودو.

ښايست

"دا چای دې سړې شوی!" د خواښې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خيالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شيبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والي واورې خوښېدې، ددوی کلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمې لومړیو واورو چې هر څه به سپین کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بیا وکړه. یو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به یې ګډه کړه. ددې به ځومره خوند و هغې دچایو پیاله راواخیسته او یو ګوټ یې ترې وکړ. اوس خوابښې یې هم د بخارۍ سره نږدې کیناسته، داوسکو او دبادامو کاسه یې ورته وړاندې کړه، نازو یو بادام راواخیستو اوورته ځیرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را یاده شوه دشنو بادامو په شکولو څوواړې مورترټلې وه.
دنازو خوابښې څو شیبې دې ته وکتل او بیا یې وویل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راویښه شوه "هیڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وینا هغې بادام خولې ته کړو، په نکریزو سروګوتو یې د نوو سرو زرو ګوتمۍ ځړک ووهلو.
نن څومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځایونو میلمانه هم اوس تللې وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپیره همدغه میلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ایندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې یواځې وې. دنازو میړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،یوه میاشت به یې د ورځې کار کاو،او یوه میاشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ اېسیدو ،درې وړې کوټه ګۍ او یو دالان په کې و، غولی یې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په یو وړوکې کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته یو ټغر ځوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکیو به خلکو ددوی دالان لیدی شو.
نازو به د شین اسمان دلیدو لپاره له کړکیو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاریدو،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په یوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅومیلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ یو څو ښځې وې چې دنازو خوابښې سره یې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بیا دچایو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګیا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شیان یوړل شول نو ټولو یې ډېرصیفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، څومره په ادب یې خبرې کولې، ددې دکالو پټرو ستاینه وشوه، نن هغې ځان هم ښایسته کړی و.
انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته یوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به یې دډوډۍ صفت وکړې یا ددې ښایست به وستایي خو ده هېڅ ونه ویل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابښې یا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپیر نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابښې هم ورته ویل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.
نازو دښونځي سبق نه و ویلی خو لیک لوست یې زده و، رنګ یې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډیره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به یې په ټي وي کې هندي فلمونه لیدل،دنازو
هم دا فلمونه خوښیدل، په تیره بیا هغه سندرې چې جینۍ او هلک به په کې په ښایسته ځایونو کې ښودل دوی به دیو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر یو بل به ځارېدل.
دنازو دا ارمان و چې یو ورځ انور هم دا ښایسته ځای ته بیولې وای،خو بیا به یې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه یې ورور راغلی و او ورته یې ویلې و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپین و. دنازو په زړه کې وګرځېدل چې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم دفلمي جينۍ په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړينه خولۍ په سراو هم هماغسې وړين مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپينه واوره کې يې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.

د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو يوغټ پټو ورباندې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شميرلې،اوس يو مياشت کيده چې موريې نه وه ليدلې،هغې دپلار څيره رایاده کړه او زړه يې راډک شو.

خوابښې يې ډيره ښه وه او ورته يې ويلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به يې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خوابښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې يادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کيسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به يې دمننې يوه څپه تيره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله يو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه يوه خبره دستاينې نه راوتله.

يوه ورځ هغې سترګې ښې تورې کړې سره اوشنه رنګونه يې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جينکو وهلي وو،شونډې يې سرې کړې په مخ يې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې يوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښيدواونازو دخپل واده د جوړو نه يوه ښايسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازديګر له کاره راتلواوهغه ويلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.

نازو به بيا بيا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوی،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زياتېدو شوه،په تيرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خوابښې يې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او يو څه به وايي،هغه نن ډېره ښايسته شوې وه،پنځو بجو ته يو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکيده او انور رادننه شو. نازو نه پوهيده چې څه وکړي، نور کله به يې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه. دچايو لوښي يې راواخيستل، انور چې مخ لاسونه ووينځل نازو چای دم کړی و. بيا دوی درې واړه کښيناستل او چای يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هيڅ غږ يې ونکړو. دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دمورپه وړاندې دې سره خبره وکړي.

هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالينه وغزيدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د يو څو شيبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ايښی وچې په کې دنازو واده ځينې شيان و، هغې وروغونډې انور ته وويل" تاسو ته وايم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخيستو،انور پاڅيدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ويې ويل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تريو کړو، بيا لږ موسکی شو او نازو ته ځير شو، هغې له حيا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بيا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاريده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبيا يې ورته په ګيله منه لهجه وويل"څه خو راته ووايه ...زه څنګه يمه"دانور سترګې وبرېښيدې خو مخ يې دميز لورې ته واړو. هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه يې يوروومال راواخيستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپين کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په ميز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وويل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شيانو مه خرابوه"بيا يې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټيټ غږ يې وويل"ته په خپله ډير ښايست لرې او زما هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې خوښه يې"دايې وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په څمکه کښېناسته ،د ډبي نه يې يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يې ورسره پوځای پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چې هر انسان هم هاغسې ژوند تيروي چې تيرول يې غواړي... ځيني خبرې دي چې مونږه يې بدلولی شو،هم دا وه چې مونږ ځلور ورونه خويندې يې په ښونځيو کې داخل کړي وو.
زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چې ورسيدم نو ځيني خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کې دموټر ديوه ټکر پيښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروريانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.
هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کې و، په ښار کې يې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او ځو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پترې او نور شيان په يو صندوق کې راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يې راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازديګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دترروريانو سره کښيناسته او ټولې ګاڼې يې بيا راواخيستې.
ښځو دا ويلي و چې ګاڼې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلې ګاڼې له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمي په کې لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور ورسيده، ګاڼې د ښار زرګر ته يوړل شوی، هغه د سرو زرو بيه ډېره لږه وښودله. وروستۍ خبره يې داوه چې داسې ګاڼې څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې وای نو ما به ورته بيرته ورکړې وی.
اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلي کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دليل يې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګاڼې د خلکو ډېرې خوښيږي اوداګاڼې په ډېرو پيسو شوې دي خو هيچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګاڼو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې يوه څه بد ګوماني پيدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بيرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، ځو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر يې لاس کيښودو او راته يې وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړې؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.
زه پوهيدمه چې زما په کورنۍ کې هيچا په پوهنتون کې سبق نه و ويلی،جينکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکې ساتلې يا به يې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوی تر ما ښايسته وې يوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.
دوه کاله نورهم واوړېدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پيغام راغی. مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې هم خبره وه چې زه يو واري کوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډيره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلي زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تبتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيريني هم دغسې پاتې شوه.

د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماتوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني. ما داخبره ډېره په سره سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې تولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مې ښونځی خلاص کړبو،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيڅا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شريکۍ کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره پخوانۍ قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روښن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره مندې ترړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.

زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو. دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابيره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او کچه منې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلي و چې که بيا مې وليدې نو پښې به درباندې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوڅې ووتلو نود تروړنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپیټو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځې بیرته جوړولو رضا تری واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.
یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې رواني وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه واری پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.
یوه ورځ چې دښوونځې نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسې راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواري زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.
زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره رواني وی. یوې جینۍ تمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دې جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په برچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما یوه دعا کړې وه چې"خدایه پاکه داجینۍ به ماته راکوې"دبختیار ددې خبرې په اورېدو زما وجود ورېږدېدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې روانې شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګیا و،خو ماته دنیکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وویل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلې کې ښوونځی پرانیستل غواړمه" بختیار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لوري یې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعلیم په وزارت کې یو کس پیژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختیار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختیار دخپله جیبه دمخملو یو وړوکی ډبی راوویستلو او په میز یې کېښودو.... بیا پاځېدو او په تلوتلو کې یې وویل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر یم چې ته زما لپاره یې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختیار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځېدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررااغله او راسره کښیناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له میزه را اخیستی و،او وروورو د دې سر یې پرانیستلو. په دې کې دسرو زرو یوه ساده چله (ګوتمه)ایښې وه، نه وربانډې غمی لګیدلی و او نه وربانډې کار شوی و. مور مې هیڅ نه ویل بس ماته یې کتل. دهغې په سترګو کې یوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخیسته او زما دښي لاس په دریمه ګوته کې یې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپیښې له ځایه لس کیلو متره لیرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تیار کړي. هغه مریضان چې ناروغي یې دومره سخته نه وه دکټونو نه ایسته کړی شول. ځینې په کې په خپله راپا څیدل او خپلو خپلوانو یې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه یې وباسي. دروغتون ایمبولانسونه په تیزۍ سره راویستل کیده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نورې خوړلې وې او دنورو په شان یې زر ځان چمتو کړو چې دټپیانو مرسته وکړي. په لومړي ایمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خلیل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو یوهلک و،جامې یې شلېدلې او دپرهرونو نه یې وینې روانې وې،غزال ور وړاندې شوه،په ایمبولانس کې ورته اکسیجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو،دایمبولانس مرستندوی وویل:
"ددویمې درجې مریض دی"غزال پوهه شوه چې دوینې اړتیا وه. فیصل ته یې چیغه کړه او هغه ته یې د وینې د نمونې اخیستو وویل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخیرن و،دجامو نه یې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لړه شېبه کې هغې دده له لینګو پتلون قیچې کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتۍ کې یې یوه وړه ټوټه اوسپنه ښخه وه چې غوښه یې څیرې کړې وه او وینې ترې روانې وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره یې ددیوال سره ډېه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولګوله،ډاکټر خالد چې له يو مريض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله يې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژېړ بخن شوی و،خو غزال ته يې وويل:"ويني ته اړتيا نه لري ګلوکوز(سيرم) به ورته بس وي،بيا په تلو-تلو کې هلک ته يو نظر وکتل او ويي ويل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې يې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مريضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي يو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی يې دده خيرن لاسونه چې په تيلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا يې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مريض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپيان راوړل شوي و. يو چا دګلوکوز دخيجولو الات ورته راوړل او په منډه بل مريض ته يې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ايښي و او دهلک وجود يې زر زر پرې پاک کړو. بيا دګلوکوز دخيجولولپاره يې دهغه لاس راواړو او ديو راوتلي رګ دپاسه يې دستنې ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپيدو خو بيا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته يې وکتل، په خيرن مخ د هغه سترګې عجيبه ځلا کوله.
خو ډير ژر بيا يې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه يو-يو څاڅکی راتويدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال يوه توليه پيدا کړه ،په ګرمو اوبو کې يې لمده کړه او د هلک مخ يې ورباندې پاک کړو،خيرې او وچې شوې وينې په توليه کې جذبې شوې او دهلک دځيرې زيړ بخنه څرمنه را ښکنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په يوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسوارې ګلګوتې ويښته لنډو،غزال توليه يوواری بيا لمده کړه او دده سر يې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ايسېده،خو مخ يې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نرې-نرې ويښته يې دنوې خرئيل شوې ږيرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زياته شوې وه،دزخميانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دايمبولانسونو نه د راښکته شويو کسانو د ټراليو دپايو غږونه يو عجيبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځيده او يو بل ټپي ته ودرېده چې ساه يې لنډه لنډه کيده،هغه ته يې داکسيجن خولۍ پر پوزه کېښوده او چې ساه يې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخميان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځينو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته يې ځان رسولی و. دځينو نورو په جيبونو کې د پيژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په ميخ شوو دړو يې نومونه هم ليکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وينې يې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شميره نه کوله دنورو ټپيو داخيستو لپاره په برنډه کې روانه وه،چې نا ببره دټيلي ويژن دکيمرې سترګه پرې برابره شوه.
يو ژورنالست د خپل مايکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې يې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو ستور ته ولاړه. يوه ټرالی دسامانونوسره يې په مخه کړه او دې لا نورو ټپيانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد يې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسيجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان يادوي. هغې دسامان ټرالې فيصل ته وسپارله او په خپله يې دځوان کټ ته ځان وررورسوو، يوې نرسې دهغه لاس نه راوتلې دګلوکوز ستنه بيرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وايې چا يې مرۍ خپه کړېده، غزال په منډه داکيسجن خولۍ راواخيسته او دهغه پر پوزه يې کېښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وويل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپيانو کې اوس درې تنه پاتې وو،يو کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پیښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.
په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکې عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، ورونه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:
"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاستیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال ورباندې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک بانه وروریپېدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.
"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:
"زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلوممولوپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګې یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې ورباندې په قهر شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واى چې دايمان په سترګو کې يې شوخي وليده، او بيا يې وويل:"ته آرام ته اړتيا لرى که څه شى دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګيدلى دى دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دايمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسرى اخستل شوې وۀ اوپه کې هيڅ زخم نه ليدل کيدو، دبم دچاودني خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دايمان مرکه هم په کې وه. په عيني شاهدانو کې دى هم شامل وو، سياستدانانو خپلې-خپلې بيانيې ورکړې وې. غندني شوې وې، پلټني رواني وې، ايمان اوس ډېر ښه شوى و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دى په خپلو پښو ودربږي او دروغتون نه يې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به يې ده نه حال وپوښتلو اوبيا به نورو مريضانو سره اخته وه. ايمان غوښتل چې دا دې زيات وخت ورسره وي او يوه ورځ چې غزال ته يې ګيله وکړه چې اوس يې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وويل:
"ته اوس ښه شوى يې"زما ډيوټي دهغو مريضانو سره وې چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه يمه دايمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دى دغزال په لټه کې شو،غوښتل يې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتيا يې وپالي..... خو د روغتون دڅانګې (وارډ) دروازه کې يې قدم ونيولو، مخامخ ديو پوخ عمر سړى په کټ پروت وو، ښايي دټريفيک کومه حادثه شوې وه بهر پوليس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نيولى و،دتندي نه يې ورته وينې پاکولې،سړى په هوښ کې وو.
غزال ته يې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ايمان هم له هغه ځايه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې يې دغزال خبره بيا-بيا اورېده"زه نرسه يمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

ځواک

زه اوس هم حيران يم چې دورځپاڼو دګيډۍ دپاسه ايښي دنيمې روپۍ سيکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هيڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جيب ته لاس کړم نو داسيکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطايئ له جيبه را وباسم ته به وايي کوم لړم چيچلي يم، اوس نيمه ورځ تيره ده، دچايو لپاره مې پيسې ملګري نه قرض کړې څګه زماد وړو پيسو بټوه هم په دې جيب کې ايښې ده اوزه اوس دخپل جيب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځي پورې مې په لاره ځان ته ويل چې ژوند ډېر ښه شى دى، دخداى پاک شکرونه مې ايستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځي سره نږدې داخبارونو او مجلو يوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کيږي چې زه دپنځو يا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دى ماتې پيسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلي وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللى وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخيژم، دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سيټ کې کښينم،او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بيا دکښيناستو ښه ځايونه نورو نيولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستيو سيټونو کې يونيم ځاى راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بيا ورځپاڼه نشم لوستې نو ددې ستونزې حل مې دا را ايستلى دى چې له کوره په جيب کې دورځپاڼې پوره پيسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شميرلې ماتې پيسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په لاس کې نيولې وې. هغه چې ما له ليرې ووينې نو ورځېانه راته په لاس کې ونيسې،زه دهغه پر لاس پيسې ړدم او په بل لاس ترې ورځېانه اخلم.
نن هم داسې وه خو يوه بله پيښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپانو پر لويې گيډۍ دنيمې روپۍ سيکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترگې ولگيدې اوکله چې هټۍ وال زما پيسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپانې دلاندې نه خپل لاس ورووړاندې کړو،دا سيکه مې راواخيسته او ژر مې خپل دجيکټ جيب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حيران يم چې دا څنگه وشول، زه عموماً ډېر سست يم او دژر فيصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولې خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنگه دا سيکه راواخيسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وويل، خو ما ترې مخ گرځولی و او د بس سټاپ په لور په گړندي گامونو روان شوم، زه هم دهغې شيبې راهيسې نا ارامه يم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سيټ غيره خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپانه مې کتله خو هيڅ نه پوهيدم چې څه په کې ليکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه يم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ويلي دي، هيڅ مې نه يادېږي بس دجيکټ د جيب په تل کې ايښې سيکه راته بلا گرځيدلې ده.
يو وارې مې تکل وکړ چې يوځای کې يې خطاکړم، خو يونا ليدلی ځواک مې لاس وونيسی، دسهارراهيسې مې ځان څوواري تسله کړی دی... داچې په ټوله دنيا کې د ورځې په ميلينونو ډالرو غلاگانې کيږي، سياست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر څوواري په سرکاري ټيلې فون دخپلوملگرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنگه دپلار په ځمکه خيټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دميراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنيمې روپۍ په سيکه نا ارامه يم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سيکې يرغمل نيولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر يم چې هغه ډېر لوی او بښونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دگناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ايمانداره يم، يوځل يې په تادۍ کې راته زياتې پيسې بيرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې ديوې نوې مجلې نوې گڼه يې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجيبه ښسيدم، ځان راته وايي"ښه نوټول عمر دې يوه بله څيره په مخ لگولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څيره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنيا همدغسې ده...ديوې سيکې هيڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بيا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښيناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مايې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په يوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنگه؟"ما سترگې پټې کړې اوځان ته مې وويل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بيا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بيا يې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپيسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پيسې هم نه دي....يو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سيکې خاوند پسې چيرته گرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وويل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پيدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سيکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپانه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ويل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیرشوم نو د ورځپاڼې هټۍ رانه څو ګامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چای به یې څښلې.
زه دهټۍ مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتې،دبسکټو او کاغذي رومالونوورې پیکټې ایښې وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکې پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او دېر په چټکۍ مې ورځپاڼو په ګېډۍ کې کیښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،دروما‌ل پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یوا‌ځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندې او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکۍ‌ې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کې‌ږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کې‌ږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودېټ په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلي.
ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تېرو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسې‌دو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښې‌ګڼې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنډه کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلې دپیتلو پټۍ پالش کې‌دې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټې رنګ شوې ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګې‌دلي اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کې برېښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګې ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته یې وویل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه یوه ورځ وړاندې به مونږ تمرین کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې یوشان تورې جامې یې په غاړه وې اوکړه وړه یې دپولیسو وو راغلل،زمونږ مشره دیو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشین سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه یوی بټنه کیکاږم،گومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشین تر شا زه به چاته ښکاره شوی وای، زمونږ مشرې دملکې په شان یوڅو قدمه اخوا دېخوا واخیستل،یو څو تنو سره یې په نرمه لهجه خبرې وکړې او یو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې یو تن خپلې گړۍ ته وکتل او ویې ویل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بیرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړ ریستورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځایه بهر چمن ښکارېدو،دریستورانټ زیاتره کارکونکي ما پیژندل په دوی کې کترین هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو یوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انگریزه وه.

یوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه گلدانۍ اوچته کړه او په بل میز یې کیښوده چې یو سپین پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پیسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرگي پر تښته کیښودې.

ما ددې مشر ته شکایت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ یو خاموش سوړ جنگ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بیا به یې ورو غوندې وویل"زمونږ وطن یې مردار کړی دی"دمیزونو دپاکولو پر وخت به یې دشوندو دلاندې یو څه وویل او ماته به یې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ریستورانټ کې تېرو او هغه به شاوخوا گرځېده نو زه به نا ارامه وم ، یو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځینو راته وویل:

"پروا یې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتگ خبره کوله او دنور کله په شان زماځنگ ته دتیرېدو پر وخت یې وروغوندې وویل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنیا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هیواد

دورځپانولخوا په ورځ کې یوځلې خو بې عزته کیږي خیرزما یې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته یادونه وکړه چې صبا ته به نکټایي ترې ،بس دلته "زما یې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنیکټایي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرگ مفاجات" سحر چې دتک سپین کمیس سره مې سره نیکټایي وتړله چې میرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسیدم نو په ټولو دروازو پولیس والا ولاړ وو، گاډي تالاشي کیدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بیا-بیا کتل کیده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټیکرې په جامو لگولې چې له نورو وپیژندل شي، په خپلې ځانگې کې مې ولیدل چې ټول داسې جوړ او تیار راغلي وو ته به وایې چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړي و چې په کې گرځیدلې نه شوه مونږ ته یې وویل چې"عادي کار وکړئ دملکي لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي گونجې ددریو پر ځای دولس شوې وې.

پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لویه دروازه رادننه شو،اولکه څنگه چې یو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو یوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کیمرې سره دټیلي ویژن د فبلم جوړونکي هم تیار ولاړ وو، یو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځیدل داسې لکه چې دمچانو یوه جوپه خوځیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پیژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسري دماشین بڼن ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوړاندې نه تیار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکي ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دڅو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادیږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.
ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو تردېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو داېکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو.
زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریستورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد وربانده لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بودۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریستورانټ په څو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وي او زما دبرې اعلان وو.
ما چای خلاصې کړې او له ریستوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولېده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما ښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چړې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:
"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

يواځې شيبې

نرګس دتیرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزی یې پرې کړې.
نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لوڼه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کیښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې ورې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.

دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پیژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړې زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډیره زوریده، جانباز به راډیو ډیره اوریده او کله چې نرګس به ډیره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:

"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې ورباندې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه ورباندې کار بندکړو، نرګس پرې ډیره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وۀ، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره ربښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خاني جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وخې ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لرې څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډیره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګیله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زړې په هغه شېبه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زاری کولې چې ما هم واخله.

ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترینه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.

هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.

دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې دربیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغې سحر ورته په ټیلیفون کې ویلي و چې دا زکام

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکلیف ډېره زهیره شوه، سیلۍ ته یې وویل چې ارام دې وکړي بیا دغرمې یې پام شو چې اشرف هم راتلو دا یو څه نا ارامه شوه،بل هیڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنۍ دغړي په شان و،خو هغې ته یوه عجیبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا دیو پردي سړي سره په کور کې یواځې وه نو بیا....یو واري ټیلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووایي چې مه راځه، خو بیا ودرېده دماښام او دیواځیتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه دیوې اونۍ راهیسې په کور کې یواځې وه، درې ورځې کیدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په یخچال کې یې دتیرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.

اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا یې راوړه نو سمدلاسه یې پخلی پیل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وریژې بینډۍ هم وې، دپخلې پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تیره بیا دمیلمنو لپاره چې به یې پخلې کاوو، په داسې وخت کې به جانبازهم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به یې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به یې ورته غوښه اخته کوله.

دکله راهیسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بیل شوي وو،نرگس او جانباز یو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغی زړه اری اری شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شیبې ډېری ناوخته وموندلي،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازدیگر لمونځ یې وکړو.

اشرف چې ماښام راورسیدو نو نرگس ایله دخپلې مشرې لور سره په ټیلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ویلي و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې یواځې وي،خو لور یې یواځې دومره ورته وویل چې کاکا ته مې سلام ووایه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس یو څو شیبې داشرف سر کښیناسته، بیا یې دډوډۍ تابیا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زیات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کیسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړۍ ته وکتل نو د نرگس سترگې هم دیوالي ساعت ته په ځیرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حیرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپیره وخت په دې غم نه شو.

اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار یې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به یې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وینا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شويئ په دوکان کې دوه ورځې کار پیل کړ،هغې پیسوته دومره اړتیا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.

دوه میاشتې همدغسې واوړېدې او یوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی لیدلی،که څه هم دې به ورسره په ټیلیفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمي احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.

په یوغسل خانه کې دنل اوبه څڅیدې هغه یې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لویه ونه یې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابیا یې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به یې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې.

هغې اوس په ځان یو څه اعتماد پیداکړی و داشرف په خبرو به یې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به یې یواځې نه احساسوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په موركې يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو كلكه كوڅۍ اوغټ څادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنگين لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنگه ورېښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځای دشيفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو وارې يې لور هم په غېږه كې ونيوله.
د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حيرانونكی و، دوه لونې يې خوشحاله وې، نورو بيغورې څرگنده كړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور وليده نوتندی يې تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی كور ته ډېر تلو راتلو ځكه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتگ خبره كوله.خو په خپل مور كې يې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وايي دهغه په زړه كې وگرځيده، خو بيا دښځې په وړاندې يې مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځې دتيرېدو وروسته دكور په لور روان شو نو ښځې يې لومړی خبره همدا وكړه"مورنن ډېر فيشن كړی و"شهباز دقهر نه هېڅ ونه ويل خو بس خپلې شونډې يې وچيچلې او دموټر رفتار يې نورهم تيزكړو.
هغه ماښام نرگس دټيليفون غوږی نيولی وه او په بل سر كې يې دخپل زوی ويناگانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وگوره... دا زما خسرگنی به څه وايي دا خلک به څه وايي..."او بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف كا كا ډېراحترام كاوو دی دومره پرېوتی انسان دی..."نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غونډې يې غوږی بيرته كېښوده اومخامخ لگيدلې هنداري ته ځير شوه.
په بله ورځ دهغې لور سيلی وركره راغله نو نرگس دكور دروازه ورته پرانيسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو كې پټ و اوپه سر يې تور څادركلک تاو كړی و، دهغې په شونډو يوه ستړې موسكا راښكاره او بيا وركه شوه.

نيمگړې كيسه

په كوڅه كې دجوارو دنينو خرڅونكي غږ را پورته شو"پولی واخلئ پولی... دكور ماشومانو لويې دروازې ته منډې كړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده، دڅادر د پيڅكې پورې تړلې پيسې يې پرانيستې او دخپل درونډ وجود سره دكوڅې په لورې روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پتاسې خوړلې وې چې ورېنداري يې دچا دكوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډی خوړلې وه، دډوډی نه وړاندې يې گنډېرې ژولې وی او دگنډېرو ضرورت ورته ځكه پيدا شوی و چې ډېره مالگينه غوښه يې خوړلې وه.
دهغې په ژوند كې دوه كاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په كټ به پرېوته او سترگې چې به يې پټې كړې نو ځان به يې دناوې په حيث ليدلو، دهغې په زړه كې بس يو ارمان و ،واده...واده او واده...
دپيغلتوب په درشل كې به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې څوک وغواړي.
هغه په دې غم كې نه وه چې سړی به څنگه وي كار به څه كوي ځوان به وي كه زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځكه خو يې سبق هم پوره نه كړو ددې نه مشرې دوه خويندې چې واده شوې،نو هر چا به ددې د راتلونكي په هكله خبرې كولې،بيا دهغې وروڼو هم ودونه وكړل،په كور كې ماشومان وزيږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يې دپخلی كار نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکارېده،دکوځې نه یو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وږې دي وږې ... دجوارو نینی ګنډېرۍ...نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته ورېنداري په ټوکو کې وویل:
"خيټه ده که ژرنده...هډو ودرېږې نه...خو دې به دهیچا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کې خلکو وربانديې رنګارنګ نومونه ایښي وو.
ډومبکی،مېښه....پنډه شاببو....چاټی.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګانې ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.
ښه نو ولوستونکیه....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایي چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.
یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسي... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.
خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وې نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟
یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به وربانديې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.
خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور ورېرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکې وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پرېږدم نیمګړې...

پلار،موراو لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سړک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."
پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیااحساس یې نه کاوو،که یوې تیږې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیږه کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کیښودو نو پښتنی ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه یې هم اوبه راوانې وې، د دی په اوږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دځرمنې تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.
څو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په تۀوله لار غوږکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندي لاس به پردې او سلام به ورته وکړي، تمنا به کټ-کټ وخندل.
د پښتنې مور د ساه لنډۍ مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيڅا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دې په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلې وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بې ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.
پښتنې وړه تمنا له غېږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډېره ولګوله،پښتنې څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلې و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.
ورونيو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، ترورېانو،ورته په وار وار مينت زارۍ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړۍ نه شړۍ کيده.
نن هغې يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببې ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې ښنه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم ښښونکی دی،زارۍ درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښښل مښل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتنې خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار څپيړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوغورځوله، وړه تمنا په چيغو وه، پښتنې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وبا سي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار ځيره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوځې لوى سړک ته را اوتله،د سر ځادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لوڼو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخوارو پټنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټيکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتنې په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

دشيشې ګيلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازديګر لمونځ شوى و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلى وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصرۍ به دمازديګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوى ته به يې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندى به يې تريو نيولى و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړى دى.
دبصرۍ خوابنې دخپل مشر زوى سره يو ځاى اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره ورېنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډيو خوشبويي خپور وو.
نن بصرۍ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوۍ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټکيده، خو لا کلکه وه "خداې خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړينيږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او وتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پوهه شوه عالم خان کور ته رانږدى وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوى هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو.
بصرۍ له کټوۍ سر ليرې کړو او غوښه يې په ګوته کې ونيوله، تراوسه خوړينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کيښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلې و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په ورو غږ وويل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅۍ ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرۍ چې ترڅو ځان ټينګاووعالم خان ورله څپلۍ را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تياره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه وینې روانې وې،او دمور دوینو
په لیدو دهغې لونې په ژړا شوې.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوریدلی واولړه شيېه وروسته شاخوبانې دهغې دروازې نه سر را د
دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په دیوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې
راپورې وتل.شاخوبانې ماشومان په قلاره کړل او په اوبو یې دبصرۍ پرهرونه وینځل، بیا یې
کورکمن او دشړشموتیل یوځای کړل او بصرۍ ته یې په سر پټۍ وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کیسه وکړه، شاخوبانې دشونډو لاندې
یوڅو ښيېرې عالم خان ته وکړې،زړه یې کیدو چې دبصرۍ سره کښینې خو د دیوال بلې غاړې نه
یې دخواښې غږ واوریدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښیناستې هغه زما زوی ډوډۍ خوړلې
ده که نه؟" شا خوبانې بیرته خواښې ته ولاړه او هغې ته یې په لنډو ټوله کیسه تیره کړه،او لکه چې
دبصرۍ تمه وه دخواښې لوړ غږیې بیا واوریدو"سړي خو همدغسې وي نو....دا خبره نه وه چې
غوښه په څومره وخت کې خوړینيږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر
او نیم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه یې داسې کول لکه چې هیڅ نه وو شوي، عالم خان
دخپل مور سره ډوډۍ خوړلې وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ لیرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبرېدل،
خو بیا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چې که
کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر یې ولې تړلی دی نو یوه نوې بهانه به ورته جوړه
کړي،ځکه خواښې ورته ویلي و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پېښې خوئیدل د بام
(چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګیدل، د وړو غونډوسکی په سر لګیدل، د دیوال نه را
پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانديې پېښه وکړه نو بصرۍ
به ورته دروغ ویل.
هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحالیده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله
ماشومان به یې رټل، په دې جمعه خو دهغې لیور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.
فرید خان په ښار کې اوسیدو اوهم هلته یې یوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و
اوډېر اوچت تعلیم یې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوبانې نه دومره نه شرمیده لکه چې دصابرې نه،
هغې به ډېرې پوښتنې کولې او دبصرۍ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي
هم ډېر فیشني واوخبرې به یې هم بل شان کولې.
په داسې جمعه به بصرۍ دشا خوبانې سره ډېره مرسته کوله،ددریو واړو ورونو ټبر به یو ځای
ډوډۍ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښیناستل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته
بصرۍ او شاخوبانې لوښې وینځل او صابره دخواښې سره ناسته وه. د لوښو وینځلو نه وروسته
بصرۍ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کور په لورې
روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅېده،دبصرۍ خواښې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو
بوخته وه.
کله چې بصرۍ دصابرې په کوټه کې یواځې کښيناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ
کړی وو،صابرې ورته وویل:
"څه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله
لاره ورسره نه و،دمخ نه یې پلو لرې کړو خو تندی یې هماغسې پټ و،صابره ورته یوه شيېه
ځیر شوه اوبیا یې وویل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وویل: "هیڅ"
صابرې دهغې دتندي نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر یې وکتلو، بیا یې وویل:"عالم خان
لکه چې بیا دربانديې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ له شرمه سترګې ټیټې کړې،هغې غوښتل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه وشلېږي او دا په کې ورکه شي،هېڅ یې ونه ویل،صابره یوه شیبه غلې وه،بیا یې وویل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... یوه ورځ به دې مړه کړي" دبصری سترګې له اوښکو ډکې شوې" څه وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زیات وخت زه ملامته یمه......"همدغه خو غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونیوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل یې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفرید خان موټر له زاړه کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"

د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په ګوتو راټینک کړل اوسترګې یې ومښلې"دا به زما په قسمت کې لیکلې وي... که نه نور ورونه خو یې ډیر ښه دی"صابرې بې واره وویل:

"داځکه چې نور یې ستا په شان ښځې نه لري"دبصری غرور نور هم خاورې شو،صابرې په خپلې خبرې یو څه پښیمانه ښکارېده.... ژر یې بصری نه ښننه وغوښته او بیا پاڅیده بهر دماشومانو چیغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فرید ښار ته دتللو لپاره به کوڅې ته راوتلی وي،بصری هغې ته منت وکړو چې خواښې یا فرید ته دې څه ونه وایي ځکه چې عالم خان خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بیا یې ورته نصیحتونه وکړل، چې دعالم خان لاس دې وونیسی ،که هغه ورته څپیړه ورکوي نو بصری خو دې هم یو شی ورباندې وغورځوی، بصری پېکه خندا وکړه او ویې ویل:

"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلې غږ یې هغې ته وویل:"فرید خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولی، یوځل مې داوبو په ګیلاس ویشتی واو ورته مې ویلي و چې که بل ځل یې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوڅې ته ووځمه، ښه ده چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشیشې ګیلاس ووینې رانه یې لیرې کړي، په دې خبره بصری ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته رواني شوی،په هغه شپه بصری دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ کې یې دصابرې خبرو انګازې کولې.

څوورځې واوړېدې دبصری خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفرید خان کورته ولاړه، بصری او شاخوباني به ددوډی پر وخت په ازاده خبرې کولې.

ددوی دخبرو موضوع به ډېری دصابرې خبرې وي،دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بیا به یې دهغې دشیشې ګیلاس خبره رایاده کړه او وبه یې خاندل، بصری یو سوړ اسویلی وکړو او ویې ویل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته یم چې د سړي نه راته بلا جوړه شوې ده" شاخوباني ورته وویل:"یواځې ستا لپاره .....کتل دې نه چې تیره ورځ یې د صابرې سره په څومره ورین تندي خبرې کولې" بصری شېبه غلې وه،دا خبره رښتیا وه چې عالم خان دکور نه بهر یو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به یې دټولې دنیا ټوکې کولې د بصری د مور پلار او د ورونو خویندو به یې ډیر عزت کاو....شاخوباني ته یې وویل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل ونکړي،خو نه پوهیږم چې څه وکړم که چیرته نه دصبر تاویز پیدا کیدو نو عالم خان ته به مې راوړی وای" شاخوباني ژر دهغې په خوله لاس کیښودو "پام کوه چې دتاویز خبره ونکړې....دبصری مشر لیوراسلامي دې او دتاویزونو، زیارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج نه لاره.

دبصری خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته چې کور ته را ورسېدو نو بصری ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلی دښارنه دوه درې ساعته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارې اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصری نه وه خبره چې عالم خان به ډوډۍ خوړلي وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو،اوس خوږې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وایي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصری ته وکتل او ویې ویل:"ډیره بې عقله ښځه یې کنه" د بصری زړه یو درز وکړعالم خان دځپلو سره په کټ غزیدلی و.
بصری ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصری په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصری حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولي په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصری سره ډېرې ناندرې ووهلې نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصری پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړي وای چې بصری ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې ځپلې ویستلې او په کټ وغزېدو، بصری ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډۍ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې سترې شوې یې."
دبصری دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپې وړاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصری خو بل شان وه،دې بصری خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خاربښت پیداشو، هغه خپلې ځپلۍ ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لړه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصری یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپاره لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځېریروي را وتل، دبصری دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندې او پوزې نه وینې روانې وې.
بصری له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصری په ارامه ویده وه.
په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټۍ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړۍ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرۍ به څنګه خلکو ته بانې جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټيو کې يو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خير خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې وينې شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصرۍ شاخوبانې ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلای رنګه بټوه په ميز کېښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسۍ ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولی د مريو ګلابی سينډلو تنی يې پرانستلی.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لری کړی او د کوټې سره جوخت غسل خانی ته يې منډه کړی وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلی نږدی او پخواني ملګری زيبا د واده نه راګرځيدلی وی او د ډاکټرانو د ليلیٰ په يوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټرۍ ورستی کال (سيټاج) پوره کاوو چې ورپسی به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلې وۀ.

پروين چې د غسل خانی نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشی وه. پروين د يوی کرسۍ نه ګدۍ راوخيسته او نازنين يې پری وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی يې؟ د نازنين او هما له خولی ګډ اوازونه راوتل {{ستړی يمه دمه کوومه}} او دری واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونی د سر نه لری کړو او په کرسۍ يې واچوو نابيره په کوټه کې رنګونه وځلېدل. د هغی په کميس لګيدلی ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره يو ځای شوی او په ټولی کوټی کې يې پړک وپړوک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..."

د دری واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولی. ژمی تير وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامی له ځانونو نه وويستلی، مخونه يې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځای کيناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع يوازې زيبا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زيبا هم پدې پوهنتون کې د دويم کال محصله وه د پوهنتون دود داسې وۀ چې د دويم کال جينکو به په نوو راغلو محصلينو اوبه شيندلې چې دوی په عذاب شي. تر يوی اوونی به جينکو همدغسې شوخی کوله. په هما اوبه وشيندل شوی، زيبا دا حمله ورباندی دومره ناځاپې کړی وه چې هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه يې وخويده او په ازغن تار پريوته. ټولو جينکو چغی کړی . زيبا په لاس کې نيولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا يې را وچته کړه او په غيږ کې يې ونيوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ريتايری تری بيلی شوی. د هما په ليچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جينکۍ له ويری وتښتيدی. د زيبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په يوه ساه يې له هما بښنی غوښتلی. بيا يې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جينکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زيبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راويستلی او هما ته يې ورکړی چې جامی بدلی کړی، بيا يې د داروگانو يوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو يې ملهم کيښودل. يوی جينۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بيا تر ډيره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپينی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ويريده. زيبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپينه لوپټه يې د هغی په سر واچوله. زيبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنين په هاسټل (ليليه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نيول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په ليليه کې دوه ډوله کوټې وی. يو هغه چې د څلورو جينکو لپاره وی، دويم هغه چې دوه دوه به په کې اوسيدی. د ليليی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگي استاذی جينکی ووسيدی. دوی به د مشری او د نورو جينکو تر منځ اړيکی ساتلی او ددوی ستونزې به يې لری کولی. نازنين ته هغه ورځ را په ياده شوه چې دې د څلورو جينکو کوټی ته خپل سامان يوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماری، ميز او کټونه نورو اخيستی وو. د نازنين په نصيب کې شليدلې کټ او داسی الماریٔ راغله چې يوه دروازه يې نه بنديده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زيبا سره وليدل. هغی ژر يوه خاله را وبلله او د ليليی گودام ته يې د ځان سره بوتله. هلته نه يې نازنين ته يو ښه نوی کټ ورواستولو او په بله ورځ يې د الماری د دروازی جوړولو لپاره يو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنين هم له دی ورځی د زيبا مريده شوه. او بيا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زيبا ته ورتله.
پروين ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زيبا کوټی ته ورغله. د ليليی ډيرې جينکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروين پخپله کوټه کې يواځی ژړل چې زيبا ورباندی را پيښه شوه. بيا يې دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی ليليه کې د جينکو لپاره د يوی ښکلی دنيا په شان وه. پروين په لومړی ځل وليده. په سپينو ديوالونو د چت سره نږدی زيبا پخپل لاس په رنگ د ښايسته گلونو حاشيی جوړي کړي وي. په کړکی او دروازی يې اسمانی رنگ پردی وی چې ورباندی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د ديوال په حاشيو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالينه (غالی) پټ وۀ. په کرسيو اينبی نرمی گدئ هم دغسی وی. پدی ميز د بلو رو په يوه پياله کې منې او مالټې اينبی وی. د کوټې په بل گوټ کې د شيشی په وړی الماری کې چينی لوښی او ورسره وړوکی يخچال وو چې ورباندی د تازه گلونو گيډی اينبی وۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زيبا کټ هم ريښتا چی څېر کټ وو. ددی پوښ تک سپين وو او ورباندی هماغسی سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لويه جالی ځړيده د کټ سره جوخت په يو وړوکی ميز د بجلی (بريښنا) لمپ وو او ددی په بيخ کې ګړۍ هم جوړه وه. د سبق په ميز کتابونه په ترتيب ايښی وو .
په يو شی هم د دوړو يا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروين په هغه ورځ د زيبا د سليقی نه خبره شوه. هغی اوريدلی و چې د زيبا ښايسته شيان خوښيدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډيره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زيبا به کوم ښکلی سړی ته ودېږی، او نن دا دری واړه ملګری د زيبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډير ښکاريدو. رنګ يې هم ډير ښه نه وو خو په دوبۍ کې يې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ مياشتی به په امريکا او اروپا کې ګرځيدو.

هما، پروين او نازنين د زيبا د سترګو ملال احساس کړی وو خو نورو ميلمنو ته د هغی د طلايي کار قيمتی جوړه او د لکونو روپو ګاڼی حيرانوونکی وی. دا چې زيبا به خوشاله ژوند تير کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپله نظريه لرله. نازنين وويل چې زيبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډيره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زيبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالۍ لاری پيدا کړی.

دواړو خپل خپل دلايل ويل خو پروين غلی ناسته وه. اخر چې دوی ستړی شوی نو هما ورته وويل پروين جانې ته خو هم څه ووايه کنه........ زيبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروين د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته يې کتل. هغی وويل "زيبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د يو بل نه بيلی شو. د سبق ژوند د يو ډير ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم ليدو. زيبا ددی فلم يو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنين د پروين د خبری په ځواب کې هيڅ وونه ويلې. دوی هم هغلته...... ګوښی مو بخی ودی وی .

پروين خپلی عينکی لری کړی البم يې بند کړو او خپلی لمسۍ ته يې وويل دا زما ملګری وې. خو اوس نه يمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو يوه سينما وه خو د سبق د دوری سينما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله يوه اوښکه يې هم تويه نه کړه،په موټر کې دکښيناستو پر وخت يې يو وارې بيا زما په لورې سر واړوو،په شونډو يې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې يې دومره پوښتنې وې چې زما زړه يې په موټې کې ونيولو،موټر يې روان شو نو ماته خپل وجود ډير دروند معلوم شو هم هاغسې لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو څيرې را يادوم نو دلور سترګې مې لکه دډيوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستي ځل مې د دوو کالو په غيږ کې نيولې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو ورېښمو ښايسته کميس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما
د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلې وه،خو ما په هغه ټولو
ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غيږ کې مې
راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما ښکل کړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو.
ښايي زما دږيرې ويښته ددې د مخ ګلابي څرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس
کې ورکړل نو دا هغې ته ځير شوه.
څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور
او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه
کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخيستو
او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بيا کوز
ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې
هغې سره يوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو کار، يوه خبره مې نه
خوښيده، کله-کله به راته داسې احساس پيدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په يو کور کې ناست
يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هڅه به مې
کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه ليرې يم زه په مسافرۍ کې خوشحاله
اوم،کال تير شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما يو څو دماشومانو شيان
واخيستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ
کې مې دکاروبار يو شريک راته خپله خور په نکاح کړه.
زما لور ددو مياشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غيږ کې ونيوله نو مينه مې ورباندې ماته
شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې
پوښتنه وکړه، "چا راته ويلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده
خبره به پټه نه پاتې کيږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دويم
واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وويل چې دا خبره سمه وه،هغه يوه شيبه
هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بيا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور
ژړا يو ځای په حجره کې اورېده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر
کومې ژاړي.
دهغې او زما دکورنۍ سړو هيڅ ونه وويل،دويم واده څه عيب خو نه دی،زما مور،خويندو هيچا،
هيڅ ونه ويل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله
اود پلار په کور کښيناسته.
زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بياکال کې يوواري به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور
ونه ليده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دويم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د
نورو ماشومانو سره دکلي ميلې ته تللې وه او زماښځې داسې ګومان نه کاووچې زه به د ورور په
کور کې خپله لور ووينم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دميلي نه راوړي
شيان يې يو بل ته ښودل، ځلوبۍ يې خوړلې د ډوډۍ پر وخت يو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو
دځينو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شين کميس هم لوند و،دکور ښځو
دماشومانو نه لمدې جامې ويستلې زما دلور نه يې کميس ليرې کړو او هغې ته يې زما د ورېرې
وچ کميس په غاړه کړو.بيا دا لامده واړه-واړه کميسونه او پرتوګونه په تناب ويري کړی شول چې
د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دوررور له کوره وتلم نو هغه وړوکې شین کميس مې دکوټ په جيب کې و.
دا کميس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شيانو سره خوندي دی،ددويمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خويندو خواړه وويشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپين کړي، هغې ته مې پيغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به يې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زيات زما دويمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې يې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پيغور نشي وړی.
بيا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې يو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواری کلي ته ولاړم خو دلور ديدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خويندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پيسې ورلېږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شيان وراستول،خو نه پوهيدم چې لور مې زه يادولم او که نه.
هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په يو کالج کې داخله کړه،زه څوواری کالج ته ولاړم چې هغه ووينم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.
ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دويمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.
په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصويرونه دې
واخلي،خوزما دلور تصوير به چا نشو اخيستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وينم،بيا خبر شوم چې زما لور په يو دفترکې ځان ته کار پيدا کړی و،ما دې دفتر ته څو وارې ټيليفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.
زما زامن اوس لوی دي، يو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پيدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بيا کورته په راتلو زما دويمې ښځې يوه ميلمستيا وکړه. ددې ميلمستيا په دويمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې يوه جينۍ ما ليدل غواړي، زه د لوښي دروازې پورې ولاړم خيال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلې وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د ليدو سره سم وپېژندله، سترګې يې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونيوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوينا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ يې ژېړ تښتيدلی وو.
مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دويمې ښځې ته يې ادې وويل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما ليدو ته راغلې وه،زه يوڅه خواشينی اوم هغې ته مې په قهر وويل چې ځوانې جينکۍ يواځې نه ګرځي،خو هغې راته وويل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې يم مشرې ببونه مې ستا پته اخيستې وه،ټيليفون شميره هم راسره وه زما ددفتر يوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ويلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوايي ميدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښيناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هيڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختي کورته راغلل، دوی څه وويل... څه يې وکړل زما توله توجه خپلې لور ته وه،مازديګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټيليفون وکړو، دشپې لپاره بيرته تلله او که نه. ما هغه ايساره کړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښکارېده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله بنه ويني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتيرو څوکلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې ورکې شي.

دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايسارېدو کوټې ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پرېوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې کولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په کوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپرېښوده؟ دا به زما کور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوړو نه لکه چې يو لوی پېټی ليرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وکړ.

په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره کړه،دهغې غږ پرما ډېرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واورېدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې کورته ولاړه چې خپلې جامې کالي او نور شيان راوړي.

هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته کښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل کړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده کار لري...ولاړه به شي دميرې دښمني ورسره مه کوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر کمزوری يم، دا جينۍ به دهغې کورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل کړه.زامن مې دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول يو ځای کښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې کولې،زامنو مې د مور پلوي کوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زاری وکړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وکړو چې که يوه بله شپه مې لور راکره وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوکی تور صندوق يې ځان پسې را ښکلو،ما نوکر ته اشاره وکړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او کور ته يې دننه کړو.مونږ دواړه په برنډه کې کښناستو زما کور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلۍ دسپينو ګلونو نه ډکه وه او دګلونو وږمې دهوا سره يو ځای شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو ګلونه وشوکول....بوی يې کړل او بيا راسره کښيناسته راته يې وويل:"بابا ددې کور همدغه ځای ډېر ښکلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځای خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چای او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځای خوړلې وه.

ما دهغې نه پوښتنه وکړه چې په کراچۍ کې څومره وخت پاتې کيده،هغې وويل زما ټکټ ديوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وکړه نو زما سترګو ته يې وکتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هيڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلی،په سينه مې يو لوی کاڼی پرېوتو،لاس مې اوچت کړو خو هغې د وړاندې نه راته ګيلاس نيولی و ما ترېنه يو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې کې يوې خدمتګارې غږ وکړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وکړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښکارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلی او سرخي پوډر يې کړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه نه پوهيدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم ليدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دپرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شيان يې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و يا ښايي ماته په کې فرق ښکارېدو.
د ډوډۍ نه ورسته مونږ بيا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بيا خپله خبره ياد کړه،ما ورته وويل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بيا مې چې لور راسره کښيناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پيل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ويلی شول چې صبا ته مه ځه يوه اونۍ ايساره شه،نه مې ورته دتللو ويلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که يو څو ورځې نوره ايساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هېڅ نشو ويلی.زما په خوله يو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهيدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سيټ پيداکړو اوهغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهيږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ويل او څه نه ويل،ماته ترغاړې ووتله اوبيا چې موټر کې کښيناسته نو يوواړې مې سترګې دهغې په سترګو
ولګيدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښيناسته په شونډو يې موسکا وه،خو په سترګو کې يې يوه پوښتنه وه......او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظروړاړو زه دنورو محتاج يم، ښځه مې په ورځ کې يو ځلې راسره کښيني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه يم خبر چې نن څويمه ورځ ده يو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنيا له حاله خبروي.
خو زه چې ځان ته يم دلور سترګې وينم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وايې چې پاتې شه."
پای.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library